

דברי מבוא של המלחין

"הסוויטה שמית" נכתבה תוך שאיפה למבנה וסגנון מוסיקליים שבהם ניתן, לפחות בעיני המחבר, לבטא את ה"היכן" וה"מתי" הדיאלקטיים של תימטיקה רוחנית קולקטיבית בתולדות עמנו. כהיטל של הנושאים החוץ-מוסיקליים מופיעה המוסיקה של "הסוויטה שמית" לכאורה כמוסיקה עממית אקסטרוברטית מובהקת, אולם למעשה היא מוסיקה של פולקלור מדומה, שהרי אין בה ציטטות מלודיות או ריתמיות כל עיקר. נימת העממיות של "הסוויטה השמית" נובעת מתוך אופייה המלו-ריתמי שאינו אינסטרומנטליות "משוחררת" מהארכיטיפים של מלודיה קולית וריתמוס של תנועה גופנית, וזאת בניגוד לסגנון האינסטרומנטלי המקובל בימינו."

"תלותה האורגנית של "הסוויטה שמית" בנושאים הרוחניים הכליים של הנתונים הדיאלקטיים גורמת לניב ארכאי של סגנון האזמרה. משום כך אין "מלודיה" במובן האירופאי ב"סוויטה השמית" אלא קטעים מלודיים קצרים שחוזרים ונשנים בוואריאציות קלות ואף בלי וואריאציות, כמנהג המזרח. קיימות איפו אזמרות בלבד במקרה שלנו. סגנון מלודי זה אסור לו להיות הבעה סובייקטיבית ורגשנית בביצוע. אדרבא, ככל שימעיט המבצע בהרגשותיו הוא תהיה ההבעה העצמית של "הסוויטה שמית" חזקה יותר, שכן נובע הביצוע הטכני המתאים ביותר של יצירה זו מסגנון הנגינה של כלי-הפריטה המזרחי, ה"עוד", שבו אין מקום רב להשתפכות. סגנון הביצוע של הטוקאטה הבארוקית האירופאית הוא הקרוב ביותר לסגנונה של "הסוויטה השמית". בניגוד למוסיקה הלבנטינית ה"חושנית" ואקזוטית עם הרמוניות אירופאיות שלא במקומן, מתנזרת "הסוויטה השמית" מכל נימה אקזוטית פיקנטית וחושנית: סגנונה נון לגאטו וסטקאטו בדרך כלל, עצור, ואינו סובייקטיבי-ריגושי. את מקום ההרמוניה תופסת ההטרופוניה, בחינת קווינטה מעטרת. הסגנון התזמורתי של "הסוויטה השמית" שואף לדמיון עם ה"גאמלאן" האסיאתי. הוראות המטרונום מדויקות והן מחייבות את המבצע. האווירה הכללית צריכה להיות עליזה, שקופה ומאורת. "הסוויטה השמית" אינה מוסיקה של חדר סגור: היא מוזיקה של חוץ לבית."

הפרקים:

הפרק הראשון הוא כעין פרלודים בסגנון אינסטרומנטלי מזרחי מובהק. הוא כעין טוקאטה בביצוע.

הפרק השני אינטימי ודורש איכות צלילית מגוונת במסגרת של *sotto voce*.

הפרק השלישי הוא ה"עממיה" (שם חיבה ל"עם-יה"). הוא כתוב בחינת ריקוד-עם, ולמעשה הוא כעין אוסטינטו.

הפרק הרביעי הוא פסטורלה, שירת נוף, אך שוב במובן נוף דומם ונוף דינאמי גם יחד. הנימה הרליגיוזית העברית מתבטאת בשם "נוף-יה".

הפרק החמישי הוא שוב טוקאטה מזרחית בחינת "עוד" בממדי תזמורת אירופאית.

ה"הודיה" (הפרק המסיים) היא רונדו עליז ודינאמי שבגלל שקיפותה אין צורך להסבירה. לסוף: ב"סוויטה השמית" אין ציטטות כל שהן מהפולקלור המזרחי."

מתוך, "אלכסנדר אוריה בוסקוביץ': חייו, יצירתו והגותו", יהואש הירשברג, הרצל שמואלי, (עמ' 60-61),

שנ"ה (1995) הוצאת כרמל, ירושלים.